

Нежниятъ цвѣтъ ще упада,
ще упада, пакъ ще цвѣне.
Нашта нежностъ, нашта младостъ
никога не ще се върне.

Идва сѣвга нашта мждростъ
презъ полета побѣлѣли.
Ще опадатъ наштѣ кждри,
ще нацѣвнатъ кждри бѣли.

И като въ кипяща чаша —
ще танцува
вашта паметъ . . .
Ала миналото ваше
съсь какво ще ви помами ?

Азъ не знамъ сждба по-свята,
нито пѣкъ небе по-синьо :
да умрешъ герой въ борбата,
да умрешъ въ таквизъ години.

И срѣдъ кървавитѣ свади
менъ едно ме плаши само :
да не мине мойта младостъ
като непозната дама.

Всичко ! —
пѣсенята ни нежна —
всичко ! —
нежното ни тѣло —
за цвѣтенето желѣзно,
за единственото дѣло . . .

А природата на тебе
дала ти е красотата.